

Arrest

nr. 281 336 van 5 december 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 juni 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. BUYLE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 april 2022 dient verzoekster voor de vijfde keer een verblijfsaanvraag in met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze verblijfsaanvraag wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ontvankelijk doch ongegrond verklaard op 28 juni 2022, aan verzoekster ter kennis gebracht op 15 juli 2022.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.04.2022 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

*H. (...), F. (...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Afghanistan
geboren te (...) op (...) 1981
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor H. (...) F. (...). De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 27.06.2022 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden gezien de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van terugname, Griekenland.

Derhalve dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

*1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of
2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van haar middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“A. ALGEMEEN

*1. In de bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken van 28 juni 2022 wordt gesteld dat de aangehaalde medische situatie van de verzoekende partij niet kan weerhouden worden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter Vreemdelingenwet.
Artikel 9ter Vreemdelingenwet stelt als volgt:*

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

De gemachtigde verwijst ter onderbouwing van dit besluit naar het gevoerde onderzoek door de arts-adviseur van 5 mei 2022.

B. DE MEDISCHE SITUATIE VAN VERZOEKSTER

2. Door de verzoekende partij werd op 25 april 2022 een aanvraag ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij voegde een standaard medisch attest (gevoegd onder stuk 2 bij de aanvraag), opgesteld door Dr. B. (...), toe bij dit schrijven. Dit standaard medisch attest werd opgesteld op 12 april 2022 en voorzien van de duidelijke identificatiegegevens van verzoekster.

Daarnaast voegde de verzoekende partij verschillende aanvullende documenten toe, dewelke deel uitmaken van het standaard medisch getuigschrift.

Dit betreft een medisch attest van Dr. D. (...) L. (...) M. (...) G. (...) van 22 oktober 2021 (gevoegd onder stuk 3 bij de aanvraag), een verslag van de dienst neurologie van 22 oktober 2021 (gevoegd onder stuk 4 bij de aanvraag), een verslag van Dr. B. (...) S. (...) van 2 december 2021 (gevoegd onder stuk 5 bij de aanvraag), ontslaginformatie voor de patiënt (gevoegd onder stuk 6 bij de aanvraag) en een medisch verslag van Dr. I. (...) S. (...) van 12 mei 2021 (gevoegd onder stuk 7 bij de aanvraag).

De ernst van de aandoening van verzoekster blijkt uit de voorgebrachte medische attesten.

Verzoekster heeft te kampen met een zeer uiteenlopende medische problematiek, zoals weergegeven onder punt A van het standaard medisch getuigschrift. De medische situatie van verzoekster is zowel fysiek als mentaal van aard, waarbij thans de mentale problematiek van verzoekster het meest nadrukkelijk op de voorgrond aanwezig is.

Verzoekster dient levenslange medicatie te nemen, zoals verwoord onder punt C van het standaard medisch getuigschrift. Zij verkrijgt ook de nodige begeleiding. De opvolging is noodzakelijk om de verdere achteruitgang van de situatie van verzoekster tegen te gaan. De duur van de behandeling kan momenteel niet worden ingeschat.

Door de arts-adviseur werden tevens bijkomende medische gegevens opgevraagd van verzoekster, waaraan gevolg werd gegeven door de verzoekende partij op 24 juni 2022.

C. HET OORDEEL VAN DE ARTS-ADVISEUR OVER DE ZIEKTE VAN VERZOEKSTER

3. Door de arts-adviseur worden de verschillende overgemaakte (medische) documenten opgesomd op pagina 1 van zijn advies. De arts-adviseur geeft hiermee een overzicht van de documenten dewelke hij ter beschikking heeft.

Het is vervolgens aan de arts-adviseur om deze te beoordelen, zoals verplichtend gesteld door artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet:

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

De arts-adviseur dient bijgevolg volgende elementen te beoordelen:

- of de vreemdeling lijdt aan een ziekte en dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling;*
- wat de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft zijn;*
- van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte;*
- haar graad van ernst;*
- en de noodzakelijk geachte behandeling.*

Al deze elementen dienen beoordeeld tot worden door de arts-adviseur. Dit volgt rechtstreeks uit artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet. De formele motiveringsverplichting geeft vervolgens aan de betrokken vreemdeling de garantie dat deze beoordeling kenbaar moet worden gemaakt in de genomen beslissing.

4. De bestreden beslissing is, luidens de bewoordingen ervan, volledig opgehangen aan het medisch advies van 27 juni 2022.

De verzoekende partij kan vaststellen dat de arts-adviseur de aandoening van verzoekster wel beschrijft in het opgestelde advies, maar dat door de arts-adviseur geen oordeel wordt gevormd over de graad van ernst van de ziekte van verzoekster.

Door de arts-adviseur wordt louter een beschrijving gegeven van de weerhouden ziekte van verzoekster, zonder een oordeel te vormen over de graad van ernst hiervan. Verzoekster kan hierdoor niet nagaan hoe ernstig de arts-adviseur de medische situatie inschat (zoals weerhouden door de arts-adviseur).

De beoordeling van de graad van ernst van de aandoening van verzoekster is te onderscheiden van de beoordeling van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte en de noodzakelijk geachte behandeling.

Artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet stelt: “De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft”; eigen accentuering). Het komt de arts-adviseur dan ook toe om deze, van elkaar te onderscheiden, elementen te beoordelen.

Al deze elementen dienen beoordeeld tot worden door de arts-adviseur. Dit volgt rechtstreeks uit artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet. Dit is in casu niet het geval.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid bovendien de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS nr. 154.954 van 14 februari 2006; RvS nr. 167.411 van 2 februari 2007; RvS nr. 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en met alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV. NR. 43.735 van 25 mei 2010; RvV nr. 28.599 van 11 juni 2009).

Hierdoor wordt artikel 9ter §1 van de Vreemdelingenwet geschonden, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel.

D. HET OORDEEL VAN DE ARTS-ADVISEUR OVER DE BESCHIKBAARHEID EN DE TOEGANKELIJKHEID VAN DE NOODZAKELIJKE ZORG

5. Na het oordeel van de arts-adviseur over de ziekte van verzoekster, oordeelt de arts-adviseur vervolgens dat de opvolging en behandeling beschikbaar en toegankelijk zou zijn in Griekenland (alwaar verzoekster geacht wordt, ook actueel, internationale bescherming te hebben).

De ambtenaar-geneesheer is gehouden een individueel onderzoek te voeren naar zowel het bestaan van de zorgen in het land van herkomst (de beschikbaarheid) als de daadwerkelijke mogelijkheid voor de aanvrager om er in zijn individuele geval toegang toe te hebben (dit is de daadwerkelijke toegankelijkheid). Dit onderzoek van beide criteria dient geval per geval te gebeuren, rekening houdende met de individuele situatie van de aanvrager (RvV 19 november 2013, nr. 225.522).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS nr. 154.954 van 14 februari 2006; RvS nr. 167.411 van 2 februari 2007; RvS nr. 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en met alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV. NR. 43.735 van 25 mei 2010; RvV nr. 28.599 van 11 juni 2009).

6. Door verzoekster werd in de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet gewezen op haar persoonlijke situatie en het gebrek aan zowel de beschikbaarheid als toegankelijkheid van de noodzakelijke zorgen in Griekenland (en Afghanistan) in het geval van verzoekster (zie de motivering onder de hoofding: "Betreffende de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de vereiste zorg in Afghanistan en Griekenland", pagina 3 e.v.).

Verzoekster wees in haar motivering op het gegeven dat door de Griekse autoriteiten de vluchtelingenstatus werd toegekend, hetgeen duidelijk maakt dat verzoekster niet kan terugkeren naar Afghanistan.

In Griekenland kan verzoekster evenmin beroep doen op de noodzakelijke zorgen die hij behoeft. Het is mede omwille van de gezondheidsproblemen van verzoekster dat hij genooddaakt was om dit land te verlaten. De medische zorgen die hij verkreeg bleken onvoldoende te zijn.

Verzoekster herinnerde aan haar verblijf in Griekenland, waaruit blijkt dat de verstrekte hulp inadequaaf was. Verzoekster dient te worden opgevolgd door een specialist, gelet op haar medische situatie. De voorgeschiedenis van verzoekster in Griekenland toont aan dat haar basisrechten niet werden gewaarborgd, waardoor ook de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke zorgen niet kan worden gegarandeerd.

Bovendien wees verzoekster erop dat zij, eenmaal zij zou terugkeren naar Griekenland, zij geen materiële hulp kan verkrijgen (waaronder het verkrijgen van onderdak). Het opvangcentrum waar zij voorheen verbleef is geen optie meer door de toekenning van de vluchtelingenstatus. Verzoekster en haar echtgenoot spreken de Griekse taal niet. Zij verkregen geen werkelijke begeleiding in het opvangcentrum, zoals een (taal)opleiding en integratiecursus, waardoor verzoekster en haar echtgenoot niet kan worden geacht op korte tijd in staat te zijn tot het verwerven van een inkomen uit arbeid. Verzoekster wees er tevens op dat de mogelijkheid om een inkomen uit arbeid te bekomen door zijn aandoening ernstig wordt belemmerd. Hierdoor zijn verzoekster en haar echtgenoot afhankelijk van de Griekse overheid, terwijl net blijkt dat zij onvoldoende ondersteuning verkregen.

Dit heeft als gevolg dat, zelfs indien de noodzakelijke zorgen voor verzoekster beschikbaar zouden zijn, de toegankelijkheid hiervan onvoldoende is gewaarborgd.

De verzoekende partij wees er verder op dat hij geen bescherming tegen refoulement geniet in Griekenland en hij bij een terugkeer een risico loopt op onmenselijke en vernederende behandeling, hetgeen het beschermingsstatuut in Griekenland niet effectief maakt.

De verzoekende partij wees op een gedetailleerd rapport van maart 2022, opgesteld door het Griekse Refugee Support Aegean en Stiftung PRO ASYL (zoals gevoegd onder stuk 8 bij de aanvraag).

Dit rapport geeft een update over de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland, inclusief teruggekomen statushouders uit andere Europese landen. Zoals in eerdere rapporten werd benadrukt, handhaaft de Griekse regering een beleid dat onmiddellijke autonomie en zelfvoorziening verwacht van personen aan wie internationale bescherming is verleend. Dit beleid, in combinatie met chronische juridische en praktische belemmeringen voor de toegang tot fundamentele sociaal-economische rechten, kan in veel gevallen leiden tot dakloosheid en extreme armoede, in strijd met het verbod op onmenselijke en vernederende behandeling krachtens artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Het rapport duidt - onder meer aan de hand van elke concrete casussen - op welke wijze statushouders, die eerder verbleven in een andere lidstaat van de Europese Unie, worden uitgesloten van het verkrijgen van basisdocumenten en sociaal-economische rechten die nodig zijn om hun leven weer op te bouwen.

Hieruit volgt dat de vereiste zorgen voor verzoekster niet beschikbaar en toegankelijk zijn in Griekenland, zoals door verzoekster bepleit in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij moet evenwel vaststellen dat met de gegeven motivering en, in het bijzonder, het gedetailleerd rapport van maart 2022, opgesteld door het Griekse Refugee Support Aegean en Stiftung PRO ASYL (zoals gevoegd onder stuk 8 bij de aanvraag), geen rekening werd gehouden door de gemachtigde in de bestreden beslissing.

Met zowel de aangehaalde motivering in de aanvraag als het eigenlijke rapport zelf, toegevoegd aan de aanvraag tot machtiging van verblijf, werd geen rekening gehouden door de gemachtigde. Hiertoe ontbreekt elk motief in de bestreden beslissing.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 9ter Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel. 7. Voorts, kan verzoekster vaststellen dat de arts-adviseur verwijst naar de eerdere beoordeling die werd gemaakt over het verzoek tot internationale bescherming van verzoekster, waarbij het aan verzoekster (en haar echtgenoot) wordt verweten dat zij “nooit” van plan waren om zich in Griekenland te vestigen en dat er geen “structureel onvermogen” zou blijken “van de Griekse autoriteiten” om “te voorzien in steun en structuren aan verzoeksters van internationale bescherming”. De arts-adviseur stelt vervolgens: “De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde hier eerder over dat verzoekers zelfs in concreto dienen aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar zij bescherming genieten, in casu Griekenland, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegenheid bereiken, waardoor zij in een situatie terechtkomen die zo ernstig is waardoor hun toestand gelijkgesteld kan worden met een onmenselijke of vernederende behandeling”.

De arts-adviseur verwijst daarbij telkens naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 1 september 2020 en 21 december 2020.

Net hierom verwees de verzoekende partij in haar aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet naar een gedetailleerd rapport van maart 2022, opgesteld door het Griekse Refugee Support Aegean en Stiftung PRO ASYL (zoals gevoegd onder stuk 8 bij de aanvraag). Dit rapport geeft net een update over de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland, inclusief teruggekomen statushouders uit andere Europese landen. Zoals in eerdere rapporten werd benadrukt, handhaaft de Griekse regering een beleid dat onmiddellijke autonomie en zelfvoorziening verwacht van personen aan wie internationale bescherming is verleend. Dit beleid, in combinatie met chronische juridische en praktische belemmeringen voor de toegang tot fundamentele

sociaal-economische rechten, kan in veel gevallen leiden tot dakloosheid en extreme armoede, in strijd met het verbod op onmenselijke en vernederende behandeling krachtens artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het rapport duidt - onder meer aan de hand van elke concrete casussen - op welke wijze statushouders, die eerder verbleven in een andere lidstaat van de Europese Unie, worden uitgesloten van het verkrijgen van basisdocumenten en sociaal-economische rechten die nodig zijn om hun leven weer op te bouwen.

Het bovenstaande benadrukt dan ook het belang dat de arts-adviseur had moeten hechten aan de door de verzoekende partij aangehaalde motivatie (en bijhorend rapport), terwijl thans niet blijkt dat de gemachtigde hiermee op een zorgvuldige en redelijke manier heeft rekening gehouden.

De beoordeling van de arts-adviseur is hierom onzorgvuldig en in strijd met artikel 9ter Vreemdelingenwet, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

8. De verzoekende partij wijst er tevens op dat door de arts-adviseur weerhouden werd dat verzoekster kampt met een PTSD, waarvoor zij zowel medicatie dient te nemen als begeleiding dient te volgen bij een psycholoog.

De terugkeer naar Griekenland heeft evenwel als gevolg dat de huidige begeleiding die verzoekster verkrijgt van haar psycholoog (hetgeen gebaseerd is op een vertrouwensband) zal verbroken worden. De impact van het stopzetten van deze begeleiding (tot er een verderzetting mogelijk is in Griekenland) wordt niet onderzocht door de arts-adviseur. Er blijkt niet dat hiermee is rekening gehouden in het advies terwijl wordt geoordeeld dat er “geen tegenindicatie voor terugkeer naar Griekenland” zou bestaan.

De beoordeling van de arts-adviseur is hierom onzorgvuldig en in strijd met artikel 9ter Vreemdelingenwet, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

9. Ten overvloede, wijst de verzoekende partij er op dat het niet kon volstaan dat de bovenvermelde beoordeling alsnog zou zijn gemaakt door de verwerende partij voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing en dit zou blijken uit het administratief dossier.

Opdebeek en Coolsaet stellen aangaande “de rol van het administratief dossier” dat “sinds de inwerkingtreding van de Wet Motivering Bestuurshandelingen [...] het niet langer [volstaat] dat de motieven terug te vinden zijn in het dossier; zij moeten in de beslissing zelf worden opgenomen.” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 2013, 140. Dezelfde rechtsleer stelt dat “bij de controle of de formele motivering afdoende is, [...] enkel [kan] rekening gehouden worden met de motieven vermeld in de beslissing (RvS 4 december 2003, nr. 126.056, Delsaut).”

Met uitzondering van een gebrek aan belangenschade of motivering door verwijzing – indien alle voorwaarden hiervoor zijn vervuld –, “[kan] in beginsel [...] geen rekening worden gehouden met motieven die niet in de beslissing zelf, maar in andere stukken worden verstrekt” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *idem*, 131).

Uit rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de motieven kenbaar moeten zijn, hetzij vóór de beslissing wordt genomen (RvS 25 april 1994, nr. 47.012; RvS 27 februari 1995, nr. 51.775), hetzij ten laatste met de eindbeslissing (RvS 25 januari 2007, nr. 167.144; RvS 7 augustus 2008, nr. 185.636).

Een aanpak van het bestuur waarbij de mededeling van de motieven afhankelijk wordt gemaakt van het initiatief van de bestuurde is niet verenigbaar met de formele motiveringsplicht (RvS 14 juni 2010, nr. 205.127; in dezelfde zin: “deze wet [van 29 juli 1991] legt de betrokkene niet op zelf om de mededeling van het advies te vragen”, RvS 17 januari 1996, nr. 57.548). De mededeling van de motieven nadat het beroep reeds werd ingediend – bijvoorbeeld via een later procedurestuk zoals de nota of via het neerleggen van het administratief dossier waarin zich een evaluatieformulier en/of medisch advies bevindt –, kan de miskennen van de plicht tot formeel motiveren evenmin goedmaken. Dit ontnaemt een verzoekster immers de mogelijkheid om zijn beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf.

HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59) en brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865).

Precies omwille van die wapengelijkheid kan een eventuele inzage van het dossier, voorafgaand aan het beroep, om de naleving van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet na te gaan, evenmin garant staan voor een doeltreffende rechtsbescherming.

Luidens artikel 6, § 5 van de wet 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, heeft het bestuur dat niet onmiddellijk op een vraag tot inzage kan ingaan of deze vraag afwijst, immers een termijn van dertig dagen na ontvangst ervan om de verzoekster in kennis te stellen van de redenen van het uitstel of de afwijzing en wordt de aanvraag bij ontstentenis van een kennisgeving binnen de voorgeschreven termijn, geacht te zijn afgewezen.

Deze termijn van dertig dagen is gelijk aan de beroepstermijn die de wetgever in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet heeft ingesteld voor het indienen van een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Eén en ander maakt het mogelijk dat de beroepstermijn van een verzoekster de facto wordt ingekort door het talmen van het bestuur bij het verlenen van inzage of wordt uitgehouden doordat de termijn uit het voormelde artikel 6, § 5 van de wet van 11 april 1994 zonder gevolg verstrijkt (zie ook GwH 12 juli 2012, nr. 88/2012, B.36.4 waarin het Hof stelt dat de bij de voormelde wet van 11 april 1994 ingevoerde procedures en termijnen onverenigbaar zijn met de termijn voor het indienen van het verzoekschrift tot nietigverklaring bij de Raad).

In dat geval weet de betrokkene immers dat verweerder, alvorens over te gaan tot het nemen van een terugkeerbesluit, rekening heeft gehouden met de bedoelde elementen én kent hij ook de motieven die tot het oordeel van de gemachtigde hebben geleid, zodat hij zich er in rechte tegen kan verweren en een doeltreffende rechtsbescherming dus is gegarandeerd.

Verzoekster werd via de motieven van de bestreden beslissing derhalve niet in de mogelijkheid gesteld na te gaan of werd uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of die gegevens correct werden beoordeeld, en of op grond daarvan in redelijkheid kon worden gekomen tot het nemen van de bestreden beslissing, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Een afdoende motivering is niet voorhanden. Er werd evenmin voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt hierdoor de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 9ter Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel.”

2.2 In de nota met opmerkingen repliceert verweerder als volgt:

“Betreffende de vermeende schending van de artikelen 1 t.e.m. 3 van de Wet van 29.07.1991, laat de verweerder verder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van de verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de ongegrondheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Verder laat de verweerder gelden dat:

- verzoekende partij tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,
- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),
- wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verweerder laat gelden dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Uit het advies van de arts-adviseur dd. 27.06.2022 blijkt duidelijk dat de gezondheidsproblemen die werden aangehaald door verzoekende partij geen actuele aandoeningen uitmaken die een reëel risico inhouden voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling en dit gelet op het gegeven dat er in Griekenland behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk is, terwijl verzoekende partij ook kan reizen naar dit land.

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat daarbij rekening werd gehouden met de medische verslagen die verzoekende partij heeft voorgelegd, terwijl de arts-adviseur ook verwijst naar de verschillende door hem geraadpleegde bronnen, die ofwel online consulteerbaar zijn, ofwel kunnen worden nagegaan in het administratief dossier.

Gelet op het feit dat de arts-adviseur adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar Ghana, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om het advies van de arts-adviseur te volgen.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de arts-adviseur noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

De verzoekende partij voert in haar enig middel aan dat de medische situatie van verzoeker ernstig is. Zulks wordt evenwel nergens betwist in het advies van de arts-adviseur, daar waar de diagnose van PTSD inderdaad wordt bevestigd, met een noodzaak tot verdere medische opvolging en behandeling.

De kritiek van de verzoekende partij, aldat de arts-adviseur ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden met de levenslange behandelingsduur van verzoeker, mist eenvoudigweg grondslag.

Nergens uit het advies van de arts-adviseur blijkt immers dat de noodzakelijke behandeling van verzoeker door de arts-adviseur beperkt in de tijd zou beoordeeld zijn. Door de arts-adviseur werd daarentegen op geheel zorgvuldige wijze vastgesteld welke medische behandeling verzoeker volgt, waarna werd nagegaan of deze noodzakelijke medicatie in het land van herkomst beschikbaar en toegankelijk is.

Er valt redelijkerwijs niet in te zien op welke wijze artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dan wel het zorgvuldigheidsbeginsel in de gegeven omstandigheden zou geschonden zijn, inzonderheid nu de verzoekende partij zelf ook niet aanvoert dat de bevindingen van de arts-adviseur slechts beperkt in de tijd geldig zouden zijn.

Minstens moet worden benadrukt dat het in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wel degelijk volstaat dat door de arts-adviseur is vastgesteld dat de verzoekende partij op heden alle noodzakelijke behandeling en opvolging in het land van herkomst kan bekomen, zonder dat door de arts-adviseur rekening zou moeten worden gehouden met de volstrekt hypothetische overweging dat in de toekomst de noodzakelijke medicatie niet meer beschikbaar zou zijn.

Zie ook:

“Uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan immers niet worden afgeleid dat ook rekening moet worden gehouden met de loutere hypothese dat een vreemdeling in de toekomst ziek zou kunnen worden en met de vraag of een persoon die heden geen medische behandeling nodig heeft in de toekomst in zijn land van herkomst de nodige medische behandeling zal kunnen krijgen. (...) Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet ook niet dat de vraag of een vreemdeling de mogelijkheid heeft om op regelmatige tijdstippen een medisch onderzoek te ondergaan ten einde eventuele ziektes die zouden kunnen opduiken te ontdekken, bij de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf dient te worden betrokken.” (R.v.V. nr. 96.555 d.d. 04.02.2013)

“Verzoekende partijen kunnen evenmin worden gevolgd waar zij betogen dat verwerende partij een nadere uiteenzetting had dienen te voorzien omtrent de eventuele toekomstige medische problemen van tweede verzoekende partij of de behandelingsmogelijkheden en de toegankelijkheid van medische zorgen met betrekking tot mogelijk later vast te stellen aandoeningen. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft immers louter betrekking op een bestaande gezondheidsproblematiek en in casu werd vastgesteld dat de borstkanker waaraan tweede verzoekende partij leed met succes werd behandeld.” (R.v.V. nr. 111 007 van 30 september 2013)

Verder mist de kritiek van de verzoekende partij eenvoudigweg ernst, waar zij meent dat de graad van ernst van de aandoening van verzoeker door de arts-adviseur niet zou zijn beoordeeld.

Immers blijkt uit de conclusie van de arts-adviseur dat uitdrukkelijk wordt vastgesteld dat de aandoening kan worden beschouwd als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor het leven of de fysieke integriteit, doch dat dergelijk risico niet aan de orde is nu een adequate behandeling en opvolging beschikbaar én toegankelijk is in het land van herkomst.

Verweerder stelt zich de vraag op welke wijze de arts-adviseur zich redelijkerwijs nog meer had kunnen of moeten uitspreken over de graad van ernst van de aangehaalde aandoening.

De kritiek van de verzoekende partij kan geenszins worden aangenomen.

In een volgend onderdeel van het enig middel voert de verzoekende partij aan dat de arts-adviseur bij het onderzoek naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke zorgen niet-afdoende rekening zou hebben gehouden met het feit dat terugkomende statushouders onmiddellijk autonoom en zelfvoorzienend moeten zijn en geen materiële hulp zouden krijgen.

Opnieuw moet verweerder vaststellen dat de verzoekende partij abstractie maakt van de duidelijke overwegingen van de arts-adviseur in het advies van 27.06.2022 hieromtrent.

Door de arts-adviseur wordt met name uitdrukkelijk ingegaan op de door de verzoekende partij aangehaalde problemen voor terugkomende statushouders, waarna evenwel wordt besloten dat er een gratis toegang is tot het Openbaar Gezondheidssysteem voor alle vluchtelingen, asielzoekers en begunstigen van internationale bescherming.

Bovendien wordt door de arts-adviseur uitgebreid ingegaan op het gegeven dat er een gelijkwaardigheid bestaat tussen Griekse burgers en vluchtelingen of mensen met een internationale beschermingsstatus op het vlak van toegang tot de sociale zekerheid.

Er wordt hiertoe gewezen op inhoud uit de MEDCOI databank en rapporten van verschillende gezaghebbende ngo's.

Verweerder kan enkel vaststellen dat door de arts-adviseur aldus wel degelijk op omstandige wijze werd gemotiveerd om welke reden de aangehaalde problemen van terugkerende statushouders niet van die aard is om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van herkomst geen toegang zou hebben tot de noodzakelijke medische behandeling en opvolging.

In zoverre verzoekende partij nog verwijst naar haar verblijf in Griekenland in het verleden, laat verweerder gelden dat door de arts-adviseur geheel terecht werd verwezen naar de arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 01.09.2020 en 21.12.2020 betreffende het verzoek om internationale bescherming. In deze arresten werd immers uitdrukkelijk gesteld dat de beweerde tekortkomingen van een EU-lidstaat een bijzondere hoge drempel van zwaarwegendheid dienen te bereiken.

Waar verzoekster verwijst naar het AIDA-rapport, herhaalt verweerder dat door de arts-adviseur uitgebreid werd gemotiveerd met verwijzing naar verschillende gezaghebbende bronnen en dat hieruit werd geoordeeld dat er geen bijzondere hoge drempel van zwaarwegendheid werd bereikt.

Het is hoe dan ook manifest onjuist om voor te houden -zoals de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift- dat het advies van de arts-adviseur geen besluit zou bevatten nopens de beweerde impact van de discriminatie op de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen.

Waar de verzoekende partij nog stelt dat er geen bescherming is tegen refoulement in Griekenland, stelt verweerder zich de vraag welk belang verzoekende partij heeft bij deze kritiek nu haar internationale bescherming werd toegekend.

Vervolgens stelt de verzoekende partij dat onvoldoende rekening werd gehouden met het gegeven dat de behandeling met de psycholoog gesteund is op een vertrouwensrelatie.

Verweerder laat in eerste instantie gelden dat dergelijke argumentatie voor het eerst wordt ontwikkeld in het kader van het inleidend verzoekschrift en dat dit niet werd opgeworpen bij de aanvraag.

Bovendien wijst verweerder erop dat dergelijke vertrouwensband niet volstaat voor een toekenning van een verblijfsrecht in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Dit betreft immers geen element van beschikbaarheid of toegankelijkheid.

Zie ter zake:

“Evenmin de door verzoekers aangehaalde therapeutische vertrouwensband met zijn behandelende artsen kan aanleiding geven tot een machtiging om verblijf. Uit de bewoordingen van artikel 9ter, § 1,

eerste lid van de Vreemdelingenwet kan immers geenszins worden afgeleid dat deze wetsbepaling tot doel heeft om een vreemdeling tot het verblijf toe te laten opdat deze zijn vertrouwensrelatie met een bepaalde arts kan verderzetten.” (RvV nr. 123.171 dd. 28.04.2014)

Het loutere feit dat verzoekende partij stukken heeft voorgelegd, waaruit zij zelf afleidt dat zij voldoet aan de voorwaarden van art. 9ter Vreemdelingenwet en op die grond moet worden gemachtigd tot verblijf, maakt uiteraard niet dat de aanvraag zonder meer gegrond dient te worden verklaard; zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-adviseur een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

Gelet op het feit dat de arts-adviseur adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar Griekenland, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om het advies van de arts-adviseur te volgen.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de arts-adviseur noch van de gemachtigde bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

“In eerste instantie moet in het algemeen worden opgemerkt dat, waar verzoeker betoogt dat de verwerende partij slechts naar één bron verwijst om de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de benodigde zorgen aan te tonen, en dat deze informatiebronnen niet aantonen dat het voorgestelde zorgregime daadwerkelijk aanwezig en toegankelijk is, het hem vrijstaat de concrete informatie die de verwerende partij gebruikt in een ander daglicht te stellen. Een loutere bewering volstaat daartoe uiteraard niet. Verzoeker moet met concrete argumenten aannemelijk maken dat de verwerende partij niet is uitgegaan van de juiste informatie of daaruit niet de juiste gevolgtrekkingen heeft gemaakt. De loutere vaststelling dat slechts één bron zou zijn gebruikt volstaat evenmin (...)” (RvV nr. 176.683 dd. 20.10.2016)

Verweerder verduidelijkt volledigheidshalve nog dat de arts-adviseur belast is met een specifieke wettelijke opdracht in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Immers heeft de arts-adviseur in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een specifieke controletaak, die uiteraard volledig losstaat van de genezende taak van de behandelende arts van de betrokken vreemdeling.

Zie ook:

“De opdracht waarmee de ambtenaar-geneesheer op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is belast, heeft aldus principieel geen uitstaans met het diagnosticeren, voorschrijven, toedienen noch opvolgen van de medische behandeling van een consulterende patiënt zodat de ambtenaar-geneesheer in casu niet kan worden geacht over te gaan tot het verstrekken van gezondheidszorg in de zin van de wet betreffende de rechten van de patiënt en de verzoekende partij zich in relatie tot de ambtenaar-geneesheer niet de hoedanigheid van patiënt in de zin van voormelde wet kan aanmeten. De verzoekende partij kan dienvolgens evenmin worden bijgetreden waar zij stelt dat het advies van de ambtenaar-geneesheer een ongeoorloofde inmenging zou vormen in haar lopende behandeling zoals vooropgesteld door haar behandelende artsen.” (R.v.V. nr. 120.673 dd. 14.03.2014).

En ook:

“Verzoekster verliest ook uit het oog dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet verweerder niet de verplichting oplegt om in alle gevallen na te gaan of bepaalde medische zorgen in het land van herkomst van een vreemdeling die verzoekt om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd beschikbaar en toegankelijk zijn. Deze controle dient slechts te gebeuren indien het ontbreken van deze medische zorgen aanleiding kan geven tot de vaststelling dat de betrokken vreemdeling in een onmenselijke of vernederende behandeling kan terechtkomen ingevolge het ontbreken van een adequate behandeling.” (R.v.V. nr. 117.074 dd. 17.01.2014)

Bijgevolg dient de arts-adviseur in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geenszins te onderzoeken of de verzoekende vreemdeling in het land van herkomst of bestemming alle zelfde zorgen kan bekomen, dewelke in België gebeurlijk verstrekt worden. De arts-adviseur dient in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet uitsluitend na te gaan in welke mate de verzoekende partij een reëel risico loopt voor het leven of de fysieke integriteit, dan wel op een onmenselijke of vernederende behandeling, zonder adequate medische zorgen in het land van herkomst of bestemming.

Gelet op al het voorgaande moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij er geenszins in slaagt afbreuk te doen aan de gedegen vaststellingen van de arts-adviseur, met name dat de noodzakelijke medische behandeling en opvolging in het land van herkomst beschikbaar en toegankelijk zijn voor de verzoekende partij.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt geenszins aannemelijk gemaakt.

Waar verzoeker nog verwijst naar de termijn voor het opvragen van het administratief dossier, laat verweerder gelden dat verzoeker geen belang aantoonde bij deze kritiek. Immers geeft verzoeker niet aan dat hij niet op tijd inzage heeft verkregen in het administratief dossier of dat hiermee zijn beroepsmogelijkheden werden beperkt.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.3 Verzoekster beroept zich onder meer op de schending van het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel omdat zij van oordeel is dat er geen rekening is gehouden met het rapport van het Griekse Refugee Support Aegean en Stiftung PRO ASYL van maart 2022.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De aangevoerde schending van bovenvermelde beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, aangezien de bestreden beslissing met toepassing van deze bepaling is genomen. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonde overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. (...) De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft. Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling."

Uit het bepaalde in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet volgt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen van toepassing is op twee onderscheiden gevallen, met name:

- (1) een ziekte die een reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de aanvrager, of
- (2) een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Deze bepaling houdt duidelijk twee verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. Concreet houdt deze bepaling in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling bij wie er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

Artikel 9ter, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt verder:

“De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 27 juni 2022. Dit medisch advies, dat aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt en er in gesloten omslag aan werd gevoegd, luidt als volgt:

“Geachte Heer,

H. (...), F. (...) (R.N. (...))

Vrouwelijk

Nationaliteit: Afghanistan

Geboren op (...) 1981

Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 25.04.2022.

- SMG d.d. 12-04-2022 van Dr. B. (...):

o Ingreep carpal tunnel in januari 2022

o Wachten op uitslag mammografie wegens probleem linker borst

o Bijkomend fasciitis plantaris

o Actuele therapie: Trazodone. Bellozal

- Neurologie 22-10-2021: sensibel carpal tunnel syndroom

- EMG 22-10-2021

- Attest in kader van fasciitis plantaris d.d. 02-09-2021

- Raadpleging neurochirurgie 02-12-2021: planning tot ingreep

- Opname dagziekenhuis administratief dossier

- Pijncentrum 14-07-2021 wegens cervicale epidurale infiltratie

- Raadpleging pijnkliniek 12-05-2021 voor infiltratie discusbuiging cervicaal

- Attest d.d. 04-05-2022 van klinisch psycholoog dat betrokkene opgevolgd wordt voor stemmingsstoornis

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u mededelen dat het hier een dame van actueel 41 jaar betreft afkomstig van Afghanistan maar met verblijfsvergunning in Griekenland.

We weerhouden een ingreep voor carpal tunnel en de nood voor een mammografie.

Wegens het ontbreken van bepaalde resultaten werd een actualisatie aangevraagd.

SMG d.d. 23-06-2022 van Dr. B. (...), huisarts

o Succesvolle ingreep carpal tunnel, stekende pijn borst, mammografie negatief

o Actueel hielspoor waarvoor infiltratie, PTSD met suicidepoging

o Therapie Escitalopram, Mirtazapine

- o Nood tot opvolging door psychiater*
- Ontslag nota dagziekenhuis
 - Neurologie 22-10-2021: diagnose van carpal tunnel
 - EMG
 - Neurologie 02-12-2021 indicatie voor ingreep
 - Nota in kader van fasciitis plantaris
 - Mammografie 28-03-2022: nl

Uit de aangeleverde informatie weerhouden we het volgende:

- Een succesvolle ingreep voor carpal tunnel
- Een negatieve mammografie zonder vermelding van verdere nood tot therapie en behandeling
- Een hielspoor waarvoor infiltratie, zonder resultaat, eventueel verder op te volgen maar concrete gegevens ontbreken
- Een PTSD waarvoor actueel Escitalopram en Mirtazapine en begeleiding door een psycholoog.
- Eventueel opvolging psychiater is aangewezen maar niet bewezen actueel.

De eerder vermelde medicatie Trazodone en Bellozal wordt niet meer weerhouden vermits Mirtazapine en Trazodone analogen zijn, en een indicatie voor Bellozal= Bilastine, antihistaminicum niet meegedeeld is in het dossier.

Betrokkene kan reizen.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst:

Betrokkene heeft een verblijfsvergunning voor Griekenland.

Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat Griekenland, als één van de EU-lidstaten, als regel opgelegd kreeg om alle verdragen, wetten, overeenkomsten e.d., geldend in de Europese Unie, o.a. het Verdrag van de Rechten van de Mens, te ondertekenen om toetreding tot de Europese Unie mogelijk te maken. Aldus zijn de rechten van betrokkene voldoende beschermd en gewaarborgd in Griekenland.

Griekenland heeft een uitgebreid netwerk van private en publieke ziekenhuizen. Betrokkene kan zo nodig in één van deze faciliteiten terecht voor verdere opvolging.

Ziekenhuizen in Griekenland - Directory - List - Guide - Hospital - Griekenland - Hospitalsworldguide

Ziekenhuis(zorg) in Griekenland – Griekipedia.nl

Openbare Ziekenhuizen in Griekenland - Directory - List - Guide - ziekenhuis - Openbare - Griekenland - Hospitalsworldguide

Ziekenhuizen waar eventueel psychiatrische opvolging verzekerd is:

General Hospital of Athens "G. Gennimatas"

Leof. Mesogeion 154 +30 21 3203 200024 uur geopend

<http://www.gna-gennimatas.gr/psuxiatrikos-tomeas/>

(...)

Attikon University Hospital

3,7 (332) • Ziekenhuis

Haidari, Griekenland

+30 21 0583 1000

<http://www.attikonhospital.gr/>

(...)

<http://www.venvn-spv.nl/pdfs/vakblad/sopdf/sp5Q/sp50 overdeqrens.pdf>

Sociale psychiatrie in Griekenland

(...)

Uit bijgevoegde informatie kan besloten worden dat opvolging in kader van de PTSD beschikbaar is in Griekenland. De keuze tussen een afdeling in een algemeen ziekenhuis of een gespecialiseerd centrum is aanwezig voor de patiënt.

Medicatie: <https://services.eofor.druosearch/SearchName.iface>

Escitalopram

(...)

Mirtazapine

(...)

Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat de opvolging in kader van haar PTSD verzekerd is samen met de noodzakelijke medicatie Escitalopram en Mirtazapine.

Voor de verdere opvolging in kader van hielspoor kan ze zich wenden tot een ziekenhuis of orthopedische dienst naar keuze.

Vanuit het standpunt van beschikbaarheid van zorg is er geen tegenindicatie voor terugkeer naar Griekenland, het land van verblijf.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst:

Allereerst kan een verblijfstitel niet enkel afgegeven worden op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen. Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privé-systeem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds.... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.

In Griekenland beslist de Asieldienst (YnqEola AaOAou) over de verzoeken internationale bescherming. Betrokkene kreeg er het subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Het Griekse parlement heeft een wet gestemd (Wet 4368/2016) waarin artikel 33 voorziet in een gratis toegang tot het Openbaar Gezondheidssysteem voor alle vluchtelingen, asielzoekers, en begunstigden van internationale bescherming, alsook voor zij die op Griekse bodem verblijven om humanitaire of uitzonderlijke gezondheidsredenen. Deze nieuwe wet probeert zo gratis toegang tot gezondheidszorg te garanderen voor de meer kwetsbare groepen zoals minderjarigen, zwangere vrouwen en mensen met een beperking. Om deze toegang tot de nodige zorgen te hebben moet men over een sociaal zekerheidsnummer (AMKA), een Gezondheidskaart voor vreemdelingen of een tijdelijk nummer van zorgverzekering en gezondheid voor Vreemdelingen (PAAYPE) beschikken. Volgens een rapport van de Europese Commissie in 2020, hebben personen die illegaal verblijven in Griekenland maar tot een sociaal kwetsbare groep behoren (minderjarigen, zwangere vrouwen, invaliden,...) toch recht op gratis toegang tot ziekenhuizen en medische zorgen binnen het publieke gezondheidssysteem. Asielzoekers en vluchtelingen komen ook in aanmerking voor financiële bijstand via het ESTIA-programma en het HELIOS-project (Hellenic Integration Support for Beneficiaries of International Protection).

Op het gebied van toegang sociale zekerheid geldt dezelfde gelijkwaardigheid tussen Griekse burgers en vluchtelingen of mensen met internationale beschermingsstatus. Op die manier kunnen betrokkenen ook terugvallen op sociale steun, en bijdragen als kindergeld. Bovendien hebben asielzoekers en vluchtelingen ook toegang tot de Griekse arbeidsmarkt via een werkvergunning, die gekoppeld wordt aan hun verblijfsvergunning. Betrokkene legt geen attest van arbeidsongeschiktheid, voorgeschreven door een arbeidsgeneesheer, voor. Op 39-jarige leeftijd heeft ze toegang tot de arbeidsmarkt en kan

aldus via het uitvoeren van een job mee instaan voor de eventuele kosten die gepaard zouden gaan bij de noodzakelijk geachte zorgen. Daarnaast zijn er ook talrijke NGO's (Caritas, Rode Kruis, Leger des Heils, Artsen zonder Grenzen,...) die via medische zorgen, voedselbedelingen en het aanbieden van accommodatie vluchtelingen en asielzoekers ondersteuning geven. Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat Griekenland, als één van de EU-lidstaten, als regel opgelegd kreeg om alle verdragen, wetten, overeenkomsten e.d., geldend in de Europese Unie, o.a. het Verdrag van de Rechten van de Mens, te ondertekenen om toetreding tot de Europese Unie mogelijk te maken. In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet immers' worden aangenomen dat de behandeling en rechten van een persoon er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Betrokkene stelt dat zij in Griekenland geen toegang tot de nodige zorgen zou hebben en verwijst hierbij naar een rapport. Uit verklaringen afgelegd tijdens de asielprocedure wordt er gesteld dat betrokkene en haar echtgenoot nooit van plan waren om in Griekenland te blijven. Nauwelijks enkele maanden nadat betrokkenen hun documenten ontvingen, reisden ze door naar België. Hieruit kan dan ook worden afgeleid dat betrokkenen nooit de oprechte intentie hadden om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en er hun rechten te doen gelden. Het wijst er eerder op dat betrokkene niet geneigd was om haar situatie in Griekenland te verbeteren, dan dat hieruit een structureel onvermogen van de Griekse autoriteiten blijkt om te voorzien in steun en structuren aan verzoekers om internationale bescherming. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg ook dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van de begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten in de Europese Unie, en wordt er dus ook rekening gehouden met de realiteit dat ook de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn. Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in de lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië 27725/10, 2 april 2013). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde hier eerder over dat verzoekers zelf in concrete dienen aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar zij bescherming genieten, in casu Griekenland, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waardoor zij in een situatie terechtkomen die zo ernstig is waardoor hun toestand gelijkgesteld kan worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Tot slot verwijzen wij naar de vaststelling dat situaties die géén zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen, volgens het Europees Hof van Justitie niet van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze gekenmerkt door een grotere onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke die in andere lidstaten geboden worden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming werd ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden.

Conclusie:

Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de pathologie' bij de betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Griekenland.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van verblijf . (Griekenland)."

Verzoekster, die begunstigde is van een internationale beschermingsstatus in Griekenland, verwijt de arts-adviseur geen rekening te hebben gehouden met het in haar aanvraag besproken rapport opgesteld door Refugee Support Aegean en Stiftung PRO ASYL van maart 2022. Verzoekster bekritiseert de toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen in het geval van een terugkeer naar Griekenland, nu uit dit rapport zou blijken dat er zich verschillende problemen stellen voor begunstigden van een internationale beschermingsstatus die terugkeren naar Griekenland. Ze vreest dan ook dat haar basisrechten er niet gewaarborgd zullen zijn. Zo wijst ze onder meer op het feit dat onmiddellijke autonomie en zelfvoorzienigheid van terugkeerders wordt verwacht. Ze wijst ook op de conclusie van het rapport, namelijk dat het beleid waarbij autonomie wordt verwacht, in combinatie met chronische, juridische en praktische belemmeringen voor de toegang tot fundamentele sociaal-economische rechten, in veel gevallen leidt tot dakloosheid en extreme armoede. Ze schetst verder dat het rapport aan de hand van concrete casussen duidt op welke wijze statushouders die eerder verbleven in een andere Europese lidstaat worden uitgesloten van het verkrijgen van basisdocumenten en sociaal-economische rechten die nodig zijn om hun leven weer op te bouwen.

In het advies van de arts-adviseur kan omtrent dit rapport en de in de aanvraag aangevoerde bespreking ervan het volgende worden gelezen:

"Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat Griekenland, als één van de EU-lidstaten, als regel opgelegd kreeg om alle verdragen, wetten, overeenkomsten e.d., geldend in de Europese Unie, o.a. het Verdrag van de Rechten van de Mens, te ondertekenen om toetreding tot de Europese Unie mogelijk te maken. In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet immers' worden aangenomen dat de behandeling en rechten van een persoon er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Betrokkene stelt dat zij in Griekenland geen toegang tot de nodige zorgen zou hebben en verwijst hierbij naar een rapport. Uit verklaringen afgelegd tijdens de asielprocedure wordt er gesteld dat betrokkene en haar echtgenoot nooit van plan waren om in Griekenland te blijven. Nauwelijks enkele maanden nadat betrokkenen hun documenten ontvingen, reisden ze door naar België. Hieruit kan dan ook worden afgeleid dat betrokkenen nooit de oprechte intentie hadden om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en er hun rechten te doen gelden. Het wijst er eerder op dat betrokkene niet geneigd was om haar situatie in Griekenland te verbeteren, dan dat hieruit een structureel onvermogen van de Griekse autoriteiten blijkt om te voorzien in steun en structuren aan verzoekers om internationale bescherming. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg ook dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van de begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten in de Europese Unie, en wordt er dus ook rekening gehouden met de realiteit dat ook de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn. Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in de lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië 27725/10, 2 april 2013). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde hier eerder over dat verzoekers zelf in concrete dienen aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar zij bescherming genieten, in casu Griekenland, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waardoor zij in een situatie terechtkomen die zo ernstig is waardoor hun toestand gelijkgesteld kan worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Tot slot verwijzen wij naar de vaststelling dat situaties die géén zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen, volgens het Europees Hof van Justitie niet van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze gekenmerkt door een grotere onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke die in andere lidstaten geboden

worden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming werd ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten."

In de gegeven omstandigheden, gelet op de actualiteit van het rapport – maart 2022 – en de specifieke situatie van verzoekster zoals aangehaald in haar aanvraag – een éénnveertig jarige dame die een noodzakelijke medicamenteuze behandeling behoeft voor PTSD met begeleiding door een psycholoog en eventueel een psychiater – kan van de ambtenaar-geneesheer worden verwacht dat hij zich concreet buigt over de door de verzoekster geuite bezorgdheden met betrekking tot de toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen als terugkerende begunstigde van een internationale beschermingsstatus naar Griekenland. Dit rapport stelt immers ernstige vraagtekens bij de toestand in Griekenland in maart 2022 voor terugkerende statushouders. De ambtenaar-geneesheer kan in dit geval geen genoegen nemen met een algemeen betoog omtrent de verwachtingen en verplichtingen met betrekking tot Griekenland als Europese lidstaat en beschouwingen omtrent het kwaliteitsniveau van de zorgen aldaar. Bovendien houdt de argumentatie van de ambtenaar-geneesheer geen steek waar hij enerzijds wel opmerkt dat de verzoekster zich beroept op het rapport van maart 2022, en anderzijds stelt dat *"Uit verklaringen afgelegd tijdens de asielprocedure wordt er gesteld dat betrokkene en zijn echtgenote nooit van plan was om in Griekenland te blijven. Nauwelijks enkele maanden nadat betrokkenen hun documenten ontvingen, reisden ze door naar België. Hieruit kan dan ook worden afgeleid dat betrokkenen nooit de oprechte intentie hadden om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en er hun rechten te doen gelden."* Het ' wijst er eerder op dat betrokkene niet geneigd was om zijn situatie in Griekenland te verbeteren, dan dat hieruit een structureel onvermogen van de Griekse autoriteiten blijkt om te voorzien in steun en structuren aan verzoekers om internationale bescherming", om zich vervolgens in het advies enkel te buigen over de toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen in Griekenland, zonder overigens in te gaan op het aangehaalde onvermogen van de Griekse autoriteiten om in de nodige steun en structuren te voorzien voor begunstigten van een internationale beschermingsstatus. Zelfs in haar nota met opmerkingen laat de verwerende partij na om in te gaan op deze grief van de verzoekster en citeert zij slechts uit het advies van de ambtenaar-geneesheer.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet bij de totstandkoming van het advies van de ambtenaar-geneesheer is aannemelijk gemaakt. De bestreden beslissing, die volledig aan dat advies is opgehangen, is derhalve met hetzelfde gebrek behept.

Het middel is in de besproken mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De overige middelonderdelen behoeven geen verdere bespreking nu zij niet tot een ruimere nietigverklaring kunnen leiden.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 juni 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend tweeëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN